

De avond van het eerste telefoongesprek met Eva Krap staat mij nog glashelder voor de geest. Ik had deelgenomen aan een schrijfwedstrijd die ze had uitgeschreven onder de noemer 'Auteurs with Talent'. Ik had een nog onbewerkt fragment gekozen uit een boek in voorbereiding en diende dat als zelfstandig verhaal in.

Het werd doorzien door de jury en in de beoordeling stond dat het erop leek dat het uit een boek kwam, vanwege een paar losse eindjes, die er natuurlijk inzaten. Het werd gemiddeld beoordeeld met een 7,8. Ik was verguld met het commentaar van een van de juryleden: 'Fijne en zeer aparte, onderscheidende schrijfstijl. Voelbaar ook. Beeldend: ik kan alles goed voor me zien. Het is mij duidelijk dat deze auteur niet voor het eerst een verhaal schrijft'.

Niet slecht dus voor een tekst die nog in de steigers stond. Toen ik reageerde op mijn beoordeling en op haar website uit de doeken deed hoe mijn tekst tot stand was gekomen, belde Eva mij die avond rond 23.00 uur op.

'Hoi Han, nogmaals bedankt voor jouw inzending. De kwaliteit was me al opgevallen in de voorselectie. Mag ik je vragen of je geïnteresseerd bent dat ik jouw uitgever word?' Op zich de droom van elke schrijver - die maar niet aan de bak komt - maar omdat ik mijn eigen uitgever ben, was ik wel op zoek naar onderscheidend vermogen.

'Ik ben zeer vereerd Eva, maar wat kun jij voor mij doen dat ik niet zelf kan?' Ze noemde een aantal mogelijkheden, die ik al had benut. Omdat we gelijkwaardig aan elkaar bleken, draaide ik het gesprek om, want ik bestierde een clusteruitgeverij.

‘Ik stel voor dat je klant wordt bij de clusteruitgeverij. Dan regel ik het gedoe voor je met het Centraal Boekhuis tegen zeer gunstige voorwaarden en tarieven. Daar heb je dan geen omkijken meer naar en je benut de optimale verkoopmogelijkheden voor boeken en e-boeken. Ik geloof in jouw uitgeverij en de concepten die je in de markt zet. Het is nog wat pril, maar ik zie goede vooruitzichten. Mag ik je een voorstel doen voor aansluiting, op basis van no cure, no pay?’

‘Oké, stel maar voor.’

In de volgende communicatie per e-mail verraste ze me door steeds zeer alert en to-the-point te reageren, ook ver buiten kantooruren. De deal was snel rond en in no time bracht ze zeventien boeken en e-boeken bij mij onder. Er werd niets aan verdiend, en ik zag het meer als een investering in een vrouw die van wanten wist. Dat zou ooit nog wel goed komen. We brachten in coproductie de verhalenbundel *Zwoele Zomerverhalen* uit, waarvoor ik met haar de shortlist samenstelde. Zakelijk gezien voelden we ons als visionairs verbonden. Een opmerkelijke vrouw, vast een steenbok dacht ik nog.

We kregen steeds meer zakelijk contact en mijn belangstelling voor haar groeide met de dag. We lieten aan elkaar ook privé-aangelegenheden los. Volstrekt onschuldig overigens. Over haar kind en mijn kinderen. Over luiers en zwemles bijvoorbeeld. Zo kwam ik erachter dat ze pas dertig was, gescheiden en een alleenstaande moeder.

Ik vond slechts één fotootje van haar op het internet. In levende lijve had ik haar niet ontmoet en ze hield ver van mij vandaan haar kantoor. Voor mij als bijstandsgerechtigde

stond haar bezoeken gelijk aan vier dagen niet eten. Kosten die ik me dus niet kon veroorloven, al was toen al wel duidelijk dat mijn benarde financiële positie op niet al te lange termijn een positieve wending zou krijgen.

Eva kroop langzaam in mij. Niet dat ze daar aanleiding toe gaf. Het lag volledig aan mij. Ik heb een zwak voor sterke vrouwen en deze was een wel heel bijzondere.

‘Niet doen, Han!’ bonkte het in mijn hoofd. Ik wist dat mijn geschrijf erotiseerde. Daarmee had ik mijn eerste jeugdliefde na ruim dertig jaar het hoofd volledig op hol gebracht en beschreven in mijn eerste boek. Zoiets kon ook op een teleurstelling uitlopen. Toch zond ik Eva op 12 juli 2012 met een trillende wijsvinger op mijn muis het volgende bericht, nadat zij mij een mail stuurde waarin ze mij feliciteerde met mijn gewonnen rechtszaak:

Hoi Eva,

Laten we een onderlinge schrijfwedstrijd houden wie het meest vreemde leven heeft gehad. En elkaar daar een schoolcijfer voor geven. Ik zal openen:

In 1987 was ik een van de eerste sekslijnexploitanten.

Wat geef je ervoor?

Groetjes, Han.

Zo, de toon was gezet. Het kon haar afschrikken, maar ook stimuleren om op het onderwerp voort te gaan. Dat ik in die twaalf jaar (1988-1999) bakken geld aan die sekslijnen had verdiend, was niet echt een openbaring en in directe kring en

bij lezers van mijn eerste boek bekend. Ik was benieuwd wat voor effect het op haar had.

♀ Tot drie keer toe lees ik de e-mail van Han. Nee, ik heb me niet vergist, het staat er echt. Ik krijg flashbacks naar de jongens uit mijn basisschoolklas die stiekem naar deze lijnen belden omdat ze het maar wat spannend vonden. Hoe jong ik toen ook was, ik moest meteen aan de vrouwen denken. Wie kiest er vrijwillig voor om mannen te vermaken door schunnige dingen te zeggen? En wie richt er in vredesnaam zo'n lijn op? Nou ja, Han dus.

Ik werk al maanden met hem samen, maar dit had ik nooit achter hem gezocht. Zou hij stiekem zo'n 'vies mannetje' zijn, dat geen genoeg kan krijgen van porno en aanverwante zaken? Het soort man dat de alarmbellen van mijn principes keihard laat rinkelen? Ik mag toch hopen van niet.

Later snapte ik trouwens dat veel van deze vrouwen in geldnood verkeerden en daarom besloten om dit te doen. Het levert nu eenmaal veel geld op en soms kan dat net de laatste wanhopige daad zijn om uit de schulden te komen.

Geheel naïef ben ik natuurlijk niet. Er zullen gerust vrouwen zijn die het spannend vinden en daarom kiezen voor dit werk. Of vrouwen die graag een extraatje verdienen en er totaal geen problemen mee hebben. Maar mijn werk zou het niet zijn. Ik ben daar veel te preuts voor en zie seks en alles wat daarmee samenhangt als een daad van liefde. Zelfs de sporadische one-night-stands die ik heb gehad kwamen voort uit liefde. Of dan toch op zijn minst een lichte verliefdheid.

De uitdaging die Han voorstelt zie ik wel zitten. Ik heb nu eenmaal een bizar leven en zou best van hem kunnen winnen. Al kan ik hier natuurlijk niet tegenop. Wat moet ik nou toch antwoorden? Welk voorval komt in de buurt van deze ontboezeming? Ineens weet ik het en ik begin te typen.

'Hoi Han,

Leuk, doen we! Ik geef hiervoor een 8, hilarische wedstrijd kan dit worden! Wel een gouden business overigens, zo'n lijn. Ik vertel nooit over mijn seksleven aan vriendinnen, althans, nooit in detail. Tot die ene keer... Ik had een one-night-stand gehad met een jongen en hij speelde mee in een toneelstuk waar ik op een avond naar ging kijken.

Tijdens de pauze wilden mijn vriendinnen alles weten over de nacht en voor die ene keer besloot ik tot in detail, en dan bedoel ik ook echt in detail, alles te vertellen. Er zat maar één man in de kantine en die kende ik verder niet, dus dat kon best.

Nadat ik mijn verhaal had gedaan, en mijn vriendinnen aan mijn lippen hadden gehangen, stond de man op en liep naar me toe.

'Bedankt. Je hebt me erg trots gemaakt op mijn zoon. Je weet wel, Henry, over wie je net zo uitgebreid hebt gesproken.' Verbijsterd keek ik de man na, zag hem naar zijn zoon, en dus mijn one-night-stand, lopen en hem een klop op zijn schouder geven. Ik heb de tweede helft van het toneelstuk met het schaamrood op mijn kaken uitgezeten.'

♂ Aha, ik heb een goed spoor te pakken. Ze meldt openhartig over seks. Mijn aanzet blijkt dus te werken. Even op doorborduren.

'Hoi Eva,

Jee joh, wat een verhaal. Een dikke 8.

Een medewerkster van mijn callcenter was verliefd op mijn vrouw. Mijn vrouw en ik runden samen het bedrijf. Ik vond het prima dat er tussen haar en de medewerkster behoorlijk werd geflirt, want ik ben een vrijdenker en wist dat mijn vrouw het allemaal niet zo serieus nam. Ze was wel in voor een experiment waarover we met elkaar flink fantaseerden.

'Han, wat zou je denken van een triootje?' vroeg ze me. Tja, de fantasie van veel mannen, dus ook die van mij.

Het was op een stralende voorjaarsdag. Ik zal het nooit vergeten. Mijn vrouw en de medewerkster piepten ertussenuit voor de lunch. Na ongeveer een uur belde ze me.

'Han, ik heb het met haar voor elkaar, kun je zo spoedig mogelijk naar Van der Valk in Gilze komen? We hebben een hotelkamer geboekt.'

Dat liet ik me niet nog eens zeggen, dus spurtte ik naar mijn auto en scheurde weg.

Halverwege belde mijn vrouw opnieuw:

'Lieve schat, weet je welke datum het is vandaag?'

Shit: 1 april! De dames rolden huilend van het lachen over het terras.'

Kijken wat het doet.

♀ Toegegeven, dat was een goede grap van zijn vrouw en de medewerkster. Stiekem heb ik tijdens zijn verhaal een glimlach niet kunnen onderdrukken.

Wat weet ik nu van Han? Hij houdt blijkbaar erg van seks. En een sekslijn én dol op trio's. Zo leer je de mensen met wie je samenwerkt nog eens kennen... Mijn beeld van 'vies mannetje' begint ongewild steeds meer vorm te krijgen.

Het zou me overigens niets verbazen als dat trio er ook daadwerkelijk van gekomen is. Iets in zijn verhaal vertelt mij dat de dames dit niet zomaar hebben bekonkeld.

Ik twijfel wat ik nu moet doen. Een geheel ander verhaal dat niet over seks gaat of toch verder borduren op dit onderwerp?

Ach, weet je wat, ik schrijf nog een anekdote op dit gebied en dan stuur ik Han in een andere richting. Ik moet immers nog een tijdje met hem samenwerken en ik heb nu al moeite om bij elk mailtje van zijn kant niet te denken aan zijn ontboezemingen.